

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie skargi K. G., A. G. i A. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 października 2014 r.,

sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie

z powództwa Robotniczej Spółdzielni Mieszkaniowej "U." w W.

przeciwko K. G. , A. G. i A. S. o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 kwietnia 2017 r.,

1/ odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

2/ zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 30 października 2014 r. wydanym w sprawie z powództwa Robotniczej Spółdzielni Mieszkaniowej „U.” w W. przeciwko K. G., A. G. i A. S., rozstrzygając apelację powoda, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. w ten sposób, że zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 7.987,76 zł, wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania za obie instancje.

Pozwani wniesli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku zarzucając, iż jest on niezgodny z art. 17¹⁴ w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz. U.

z 2013, poz. 1222 - dalej „u.s.m.”) oraz art. 65 k.c., a także z art. 4 ust. 4¹ pkt 1-2 u.s.m.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przedsądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga jest „oczywiście bezzasadna” dokonuje się w powiązaniu z pojęciem „niezgodności orzeczenia z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.).

W orzecznictwie przyjmuje się, że za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. może zostać uznane orzeczenie sprzeczne z niewątpliwymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć oraz takie, które zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 marca 2006 r., II BP 6/05, OSNP 2007, nr 3-4, poz. 42; z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, Nr 1, poz. 17; z dnia 21 lutego 2007 r., I CNP 71/06, nie publ.; z dnia 10 czerwca 2008 r., I BP 54/07, nie publ.; z dnia 22 lipca 2010 r., I CNP 100/09, nie publ.; z dnia 20 stycznia 2011 r., I BP 4/10, nie publ. oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11, OTK-A 2012/8/97). Podkreśla się przy tym, że stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie może nastąpić bez uwzględnienia istoty władzy sądowniczej, tj. orzekania w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także swobody sędziego w zakresie interpretacji prawa oraz oceny faktów stanowiących podłoże sporu. Z tych względów w sferze działalności jurysdykcyjnej sądu uzasadnione jest wyodrębnienie autonomicznego pojęcia bezprawności. Na gruncie odpowiedzialności cywilnej bezprawność oznacza generalnie naruszenie normy właściwego zachowania się, wynikającej z ustawy lub z umowy międzynarodowej. W odniesieniu do odpowiedzialności

za wydanie orzeczenia sądowego bezprawność musi być skorygowana specyfiką władzy sądowniczej oraz jej ustrojem.

Sformułowane przez pozwanych zarzuty mają w istocie charakter polemiczny z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną faktyczną i prawną, a ich analiza przemawia za kwalifikacją skargi, jako oczywiście bezzasadnej.

W świetle art. 17¹⁴ u.s.m. ustanowienie w drodze umowy odrębnej własności lokalu uzależnione jest m.in. od dokonania spłaty zadłużenia z tytułu opłat, o których mowa w art. 4 ust. 1 u.s.m. Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż nie oznacza to, że niezbędnym warunkiem dokonania przekształcenia jest uprzednie dokonanie przez spółdzielnię mieszkaniową wszelkich rozliczeń finansowych z członkami. Zadłużenie z tytułu innych opłat niż określone w art. 17¹⁴ ust. 1 pkt 2 u.s.m. nie może stanowić podstawy do odmowy dokonania tej czynności, wolą ustawodawcy było, bowiem, by jedynie niespłacenie przez członka spółdzielni zadłużenia z tytułu opłat pobieranych w celu pokrycia kosztów, o których mowa w art. 4 ust. 1 u.s.m., związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w części przypadającej na jego lokal oraz eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni stanowiło przyczynę odmowy zawarcia przewidzianej w art. 17¹⁴ ust. 1 u.s.m. umowy przeniesienia własności lokalu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazano, że niespłacenie zadłużenia z tytułu spoczywającego na członku spółdzielni obowiązku świadczenia na rzecz funduszu remontowego nie stanowi przeszkody do zawarcia z członkiem spółdzielni, któremu przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, umowy przeniesienia własności lokalu, ponieważ przewidziana w art. 17¹⁴ ust. 1 pkt 2 u.s.m. przesłanka zawarcia tej umowy w postaci spłaty zadłużenia z tytułu opłat dotyczy jedynie opłat, o których mowa w art. 4 ust. 1 u.s.m., a więc nie obejmuje zadłużenia powstałego na skutek niespełniania przez członka spółdzielni przewidzianego w art. 6 ust. 3 u.s.m. świadczenia na rzecz obligatoryjnego ustawowego funduszu na remont zasobów mieszkaniowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2012 r., V CSK 530/11, nie publ.). Uwzględniając powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że oświadczenie zawarte w umowie przekształcenia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego w odrębną własność lokalu i przeniesienia własności lokalu wraz z udziałem w prawie

wieczystego użytkowania gruntu odnosiło się jedynie do wzmiankowanych w art. 4 ust. 1 u.s.m. opłat, nie dotyczyło zaś zaległości objętych prawomocnie rozstrzygniętym sporem. Nie sposób podzielić tezy, jakoby Sąd Okręgowy stosując art. 4 ust. 1 u.s.m. rażąco naruszył prawo, skoro przyjął kierunek interpretacji tego przepisu prezentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie sposób również przyjąć, by doszło do naruszenia w sposób kwalifikowany art. 65 k.c., skoro wynikające z tej regulacji dyrektywy wykładni oświadczenia woli spółdzielni, Sąd Okręgowy odniósł do jednego z możliwych kierunków interpretacyjnych art. 17¹⁴ w związku z art. 4 ust. 1 u.s.m. przyjmując, iż oświadczenie spółdzielni odnosi się wyłącznie do spłaty zadłużeń, których dokonanie warunkowało zawarcie umowy.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie może być oparta na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 424⁴ zdanie 2 k.p.c.), a Sąd Najwyższy przy jej rozpoznawaniu jest związany ustaloną podstawą faktyczną rozstrzygnięcia (art. 424¹² w związku z art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Tymczasem uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 4 ust. 4¹ pkt 1-2 u.s.m. zmierza do zakwestionowania ustaleń Sądu Okręgowego w zakresie posiadania przez pozwanych zaległości w wysokości 7.987,76 zł, co jest niedopuszczalne.

Z podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia wynika, że powód przeprowadził w budynku, w którym znajduje się lokal pozwanych prace remontowe, które polepszyły warunki termoizolacyjne budynku, a tym samym lokalu pozwanych. Jednak koszt tych prac znacznie przekroczył środki zgromadzone na funduszu remontowym, co nie zostało rozliczone z pozwanymi, skutkując ujemnym bilansem, który został pokryty przez spółdzielnię z własnych środków. Skarżący nie zgłosili w skardze żadnych zarzutów naruszenia prawa procesowego, a w motywach skargi dotyczących naruszenia prawa materialnego negują by dowody przedstawione przez powoda w prawomocnie zakończonym procesie potwierdzały koszty poniesione na termomodernizację budynku, w którym znajduje się lokal pozwanych i wykazywały obciążające pozwanych zadłużenie.

Zakwestionowanie przez skarżących wykazania przez powoda, czy istniała zaległość, którą zostali obciążeni w zaskarżonym wyroku, wymagałoby oparcia

skargi na naruszeniu przepisów postępowania, za wyjątkiem zarzutów dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 424⁴ k.p.c.) Sąd Najwyższy może rozpoznawać skargę jedynie w granicach podstaw, co czyni niedopuszczalnym wyjście poza te granice, a skarga została oparta wyłącznie na naruszeniu prawa materialnego (art. 424¹⁰ k.p.c.).

W motywach skargi (poza jej podstawami) skarżący wskazywali, iż skarżone rozstrzygnięcie jest odosobnione, a w szeregu innych sprawach opartych na takim samym stanie faktycznym i prawnym sądy wydawały odmienne rozstrzygnięcia. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie jest instrumentem zmierzającym do zapewnienia jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych, a służy jedynie do stwierdzenia, iż zaskarżony wyrok jest oczywiście niezgodny z obowiązującymi standardami rozstrzygnięć sądowych. W konsekwencji orzeczenie odbiegające od istniejącej linii orzeczniczej, może być w ramach skargi zakwestionowane w razie wykazania jego niezgodności z prawem, a nie prezentowania motywacji nie powiązanej z podstawami skargi, ani przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego pojęciem niezgodności wyroku z prawem.

W konsekwencji analiza wniesionej skargi, w świetle jej podstaw i motywów kwestionowanego wyroku, przy uwzględnieniu zasady związania Sądu Najwyższego podstawą faktyczną zaskarżonego orzeczenia wskazuje, iż jest ona oczywiście bezzasadna.

Z przytoczonych względów odmówiono przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.), o kosztach postępowania wywołanych jej wniesieniem orzekając na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) znajdującego zastosowanie na mocy § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1668).

jw

